

Hoofdstuk één

De jongen klampte zich uit alle macht vast aan de reling terwijl het schip heen en weer slingerde in de storm.

Het was aan het zinken.

Hij werd omringd door duisternis en het brullen en stampen van golven terwijl het schip schommelde en de regen omhoog kletterde. De wind was snijdend en fel. Maar ondanks alle lawaai was er geen mens aan boord. Waar was iedereen? De jongen rende over het dek, glibberend en glijdend naar de stuurhut.

Die was leeg.

Hij sprintte naar de andere kant van het schip en dook benedendeks om de kapiteinsvertrekken op te zoeken. Hij bonsde op de deur om gehoord te worden boven de donder en het janken van de wind. Maar dat was onmogelijk.

Ineens vloog de deur open en kwam de eerste stuurman naar buiten, met in zijn hand een langwerpige leren buidel. Hij schrok toen hij de jongen zag en verborg zijn hand snel achter zijn rug.

‘Meneer, de storm...’ begon de jongen, maar de man duwde hem aan de kant en snelde de gang door.

De jongen hield zich overeind tegen de wand en wankelde de hut binnen. De kapitein lag in zijn kooi, diep in slaap. De kamer was overhoopgehaald: laden hingen open en boeken waren in het rond gestrooid. Het schip helde ver opzij en de rommel op de vloer gleed naar de kant van de kamer waar water stond, dat de gevallen boeken doorweekt maakte.

De jongen stond als verstijfd. De bemanning wist dat ze op een storm af voeren. Waarom lag de kapitein zo rustig te slapen? Waarom lag het héle schip te slapen? Behalve dan...

Hij stormde de kapiteinshut uit en klauterde weer het dek op. Er was een reddingsloep in zee gelaten en de eerste stuurman stond op het punt omlaag te klim-

Hij sprintte naar de andere kant van het schip en dook benedendeks om de kapiteinsvertrekken op te zoeken. Hij bonsde op de deur om gehoord te worden boven de donder en het janken van de wind. Maar dat was onmogelijk.

Ineens vloog de deur open en kwam de eerste stuurman naar buiten, met in zijn hand een langwerpige leren buidel. Hij schrok toen hij de jongen zag en verborg zijn hand snel achter zijn rug.

‘Meneer, de storm...’ begon de jongen, maar de man duwde hem aan de kant en snelde de gang door.

De jongen hield zich overeind tegen de wand en wankelde de hut binnen. De kapitein lag in zijn kooi, diep in slaap. De kamer was overhoopgehaald: laden hingen open en boeken waren in het rond gestrooid. Het schip helde ver opzij en de rommel op de vloer gleed naar de kant van de kamer waar water stond, dat de gevallen boeken doorweekt maakte.

De jongen stond als verstijfd. De bemanning wist dat ze op een storm af voeren. Waarom lag de kapitein zo rustig te slapen? Waarom lag het héle schip te slapen? Behalve dan...

Hij stormde de kapiteinshut uit en klauterde weer het dek op. Er was een reddingsloep in zee gelaten en de eerste stuurman stond op het punt omlaag te klim-

men, samen met een man die de jongen herkende als de scheepskok.

Hij staarde naar de mannen en een kille angst overviel hem terwijl de regen hem nat tot op het bot maakte. ‘Marco!’ schreeuwde hij. ‘Wat heb je gedaan? Heb je ze een sláápmiddel gegeven?’

De eerste stuurman keek hem aan en haalde zijn schouders op; hij nam niet eens de moeite om het te ontkennen.

De regen kletterde op de mannen neer toen ze in de sloep wilden stappen. De jongen kwam ineens tot leven; hij rende op de mannen af en griste de leren buidel uit de zak van de eerste stuurman.

De mannen kwamen schreeuwend achter hem aan en de jongen rende weg over het schip. De bliksem flits-te boven zijn hoofd. Het schip kreunde en kraakte. De mannen struikelden en een van hen viel toen de jongen zich omdraaide, over de gevallen man heen sprong en langs zijn woedende metgezel snelde. De eerste stuurman trok een mes, dat als zilver oplichtte in het donker van de nacht. Hij rende hard en kwam steeds dichterbij de jongen terwijl water het dek vulde en rond zijn enkels klotste.

Het was afgelopen. Het schip zou zinken en het was te laat om nog iemand te redden. De jongen hilde van

ellende toen hij over de reling in de reddingsloep sprong. Het schip helde over en kreunde hard en er klonk een enorm gekraak toen het in stukken brak. De mannen renden naar de reling en schreeuwden naar de jongen, maar de regen maakte alles onverstaanbaar en hij roeide snel weg. Het laatste wat hij van het schip zag, was dat het langzaam kapseisde.

De jongen schreeuwde in de wind en huilde om zijn verloren vrienden.

Hoofdstuk twee

De babyschildpad scharrelde vochtig en bedekt met korreltjes zand over het gouden strand. Langzamerhand verschenen er steeds meer. Hun glanzende zwarte lijfjes, spartelende pootjes en kraaloojes glinsterden in de vroege ochtendzon. Ze haastten zich naar het water, met hun pootjes krabbelend over het omgewoelde zand. Het was een grote groep piepkleine schildpadjes, die allemaal uitgelaten op weg waren naar hun eerste ontmoeting met de zee.

Razi lachte terwijl hij achter ze aan

rende, voorzichtig zodat hij de kleine diertjes niet zou vertrappen. Het schouwspel wist hem altijd weer te verbazen en hij genoot ervan. Hij had het al honderd keer gezien. Elke dag kwam hij vroeg naar dit stuk strand om de net uitgekomen schildpadjes bij zonsopkomst naar de zee te zien rennen. Vandaag was er een witte bij, een albinoschildpad. Het patroon op de rug werd gevormd door glimmende zwarte lijnen. Hij kon de andere schildpadjes niet bijhouden en dreigde achterop te raken.

‘Toe dan! Schiet op, je vriendjes gaan weg!’ riep Razi. Hij wist dat hij het diertje niet mocht aanraken en hoopte dat zijn stem het zou aanmoedigen. En inderdaad, de witte schildpad versnelde en krabbelde achter de andere schildpadjes aan.

In de lucht zweefde een ooievaar. Razi hield hem in de gaten, voor het geval hij de jonge schildpadjes zou aanvallen.

De zee was grijsblauw en kleurde langzaam fel blauwgroen toen de opkomende zon op de golven scheen. Langs het strand stonden kokospalmen, met taaie stammen die deinden als dansende cobra’s.

Razi bekeek het tafereel vanaf de waterkant. Een golf rolde het strand op en spoelde over de babyschildpadjes heen. Ze sprongen het water in en begroetten het vol

blijdschap. Razi hield zijn adem in. Dit deel vond hij ook een beetje eng. De schildpadden zagen er zo klein en kwetsbaar uit. Maar ze zwommen met zijn allen vrolijk weg, als zwarte stipjes op de deinende blauwe golven die aan kwamen rollen vanaf de enorme oceaan.

Hij ging in kleermakerszit op het zand zitten en zag ze dobberen. Ze verdwenen al snel uit het zicht, op weg naar hun nieuwe leven. Hij wist dat de schildpadden altijd terugkwamen naar het strand waar ze waren geboren om er hun eigen eieren te leggen. Dus als Razi hier als volwassen man terugkwam, zou hij de jongen van een van deze schildpadden kunnen zien.

Dat was een fijne gedachte. Maar die kon niet helemaal het verdriet verdrijven dat Razi's wereld overschaduwde, hoe de zon ook scheen en de golven ook dansten.

De zon rees hoger en prikkelde zijn huid. Toen zag hij iets op het water deinen. Iets donkers.

Razi tuurde met samengeknepen ogen naar de horizon. De schildpadden waren allemaal verdwenen, en dit was te groot voor een schildpad.

Het voorwerp kwam dichterbij.

De zee was nu sprankelend blauw en het donkere voorwerp werd door elke golf dicht naar het strand gevoerd.

Het was een boot.

Razi stond op. Dit was geen vissersboot zoals op Serendib. Deze boot was kaal en simpel, zonder zeil of hengels, en toen hij dichterbij kwam, zag Razi ook vreemde letters op de zijkant.

Buitenlandse letters, dacht Razi opgewonden. Waar kwam deze boot vandaan?

De boot dook in een golf en werd toen weer opgetild, een eenzame vlek op de lege oceaan. Toen de boot dichterbij kwam, zag Razi iets over de zijkant heen hangen. Iets wat klein en verfrommeld was.

Een hand.

Een echte mensenhand! Er zat iemand in de boot!

Razi deinsde terug en stootte zijn voet aan een puntige schelp. Hij merkte de pijn nauwelijks op terwijl hij toekeek hoe de boot dichterbij dobberde. Hij liet zijn blik gejaagd over het strand gaan om te zien of er iemand was die kon helpen. Maar zoals gewoonlijk was er niemand.

De boot kwam dichterbij en Razi verstijfde. Moest hij nu het water ingaan? De schrik sloeg hem om het hart bij dat vooruitzicht.

In de lucht krijste een meeuw, waardoor Razi schrok. Het was het zetje dat hij nodig had en hij rende het door de zon verwarmde water in. Zijn kleren raakten doorweekt terwijl hij snel naar de boot waadde.

Het is goed, je kunt het, hield hij zichzelf voor terwijl hij probeerde te negeren dat het water al tot zijn borst kwam.

Razi kwam bij de boot en keek over de rand. Een reiger maakte een duikvlucht en schoot weer omhoog, waarna alleen de echo van zijn kreet achterbleef.

Razi hapte naar adem.

Op de bodem van de boot lag een door de zon verbrande, bewegingloze jongen.